

A Study of Enhancing Grade 2 Students' Learning Achievement in Thai Tone Mark Rules Using Skill-Based Exercises and Instructional Songs

Sirirat Seehanam¹ and Wachirarat Nirantechaphat²

¹Master's Degree of Education in Thai Language, Nakhon Ratchasima Rajabhat University, Thailand

²Faculty of Humanities and Social Science, Nakhon Ratchasima Rajabhat University, Thailand

E-mail: 66D0101107@nrru.ac.th, ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0002-6767-8038>

E-mail: wachirarat.n@nrru.ac.th, ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-7492-5012>

Received 01/05/2025

Revised 14/05/2025

Accepted 20/06/2025

Abstract

Background and Aims: Most students use the wrong tones. This may be because the concept of tones still needs to be linked to understanding from other Thai language contents; that is, they must first know the groups of initial consonants (middle, high, and low) because each group of consonants has a different base sound. Knowing the groups of consonants and distinguishing the sounds will be an important foundation for inflection. The purposes of this research were to: 1) develop and evaluate the effectiveness of a skill-based exercise set combined with instructional songs for tonal mark modification, designed for grade 2 students at Nong Hoi Pang Bamnet Witthaya School, Nong Bua Daeng District, Chaiyaphum Province, based on the 80/80 efficiency criterion; 2) compare students' learning achievement in tonal mark modification before and after using the skill-based exercises with instructional songs; and 3) investigate students' satisfaction with the instructional approach.

Methodology: The sample consisted of grade 2 students under the Tham Wua Daeng-Ta Yai Educational Quality Development Centre, Office of Chaiyaphum Primary Educational Service Area 1, during the second semester of the 2024 academic year. The samples were selected through cluster sampling and divided into three trial groups for evaluating the instructional tools: an individual trial (3 students), a small-group trial (6 students), and a field trial (30 students). Additionally, an experimental group of 20 students was used to evaluate the intervention. The research instruments included the skill-based exercise set with instructional songs for tonal mark modification, a learning management plan, and a word-reading achievement test. The data were analyzed using mean ($\bar{x}$), standard deviation (S.D.), and t-test.

Results: The findings revealed that the effectiveness of the skill-based exercises with instructional songs reached an efficiency of $E1/E2 = 83.38/80.33$, exceeding the predetermined 80/80 criterion. Students' post-test learning achievement was significantly higher than the pre-test at the .05 level, with an average score of 84.67%. Students' satisfaction was at the highest level, averaging 96.5%.

Conclusion: The study found that learning management using skill exercises with teaching songs significantly increased the academic achievement and tone inflection skills of students. The students achieved the criteria and had a high level of satisfaction with learning. This indicated that learning using skill exercises with teaching songs is an effective way to enhance tone inflection skills and increase learning achievement.

Keywords: Learning Achievement; Skill-Based Exercises; Instructional Songs; Tonal Mark Modification; Efficiency (80/80)

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่องการผันวรรณยุกต์โดยใช้แบบฝึกทักษะร่วมกับเพลงประกอบการสอน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ศิริรัตน์ สีหะนาม¹ และวชิราภรณ์ นิรันดร์เตชาภักดิ์²

¹ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา

²คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา

บทคัดย่อ

ภูมิหลังและวัตถุประสงค์: นักเรียนใช้วรรณยุกต์ผิดกันเป็นส่วนมาก ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะเรื่องวรรณยุกต์นั้น ยังต้องเชื่อมโยงความเข้าใจกับเนื้อหาภาษาไทยอื่นๆ ด้วย คือ ต้องรู้จักหมู่อักษรของพยัญชนะต้นก่อน (อักษรกลาง อักษรสูง อักษรต่ำ) เพราะแต่ละหมู่อักษรจะมีพื้นเสียงต่างกัน การรู้จักหมู่อักษรและแยกเสียงได้จะเป็นพื้นฐานสำคัญในการผันอักษร การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการผันวรรณยุกต์ร่วมกับเพลงประกอบการสอน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนหนองหอย ปิงบำเหน็จวิทยา อำเภอหนองบัวแดง จังหวัดชัยภูมิ ที่สร้างขึ้นตามเกณฑ์ 80/80 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การผันวรรณยุกต์ สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะการผันวรรณยุกต์ร่วมกับเพลงประกอบการสอน 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจในการเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะการผันวรรณยุกต์ ร่วมกับเพลงประกอบการสอน

ระเบียบวิธีการวิจัย: กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ศูนย์พัฒนาคุณภาพการศึกษาถ้ำวัวแดง ทำใหญ่ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชัยภูมิเขต 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 ได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบกลุ่ม ประกอบด้วยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการหาประสิทธิภาพของเครื่องมือซึ่งมี 3 ชั้น คือ ชั้นทดสอบรายบุคคล จำนวน 3 คน ชั้นทดสอบกลุ่มเล็ก จำนวน 6 คน ชั้นทดสอบภาคสนาม จำนวน 30 คน และกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลอง 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วยแบบฝึกทักษะร่วมกับเพลงประกอบการสอน เรื่อง การผันวรรณยุกต์ แผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ชนิดอ่านคำ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และการทดสอบค่าที (t-test)

ผลการวิจัย: พบว่า 1) การจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะร่วมกับเพลงประกอบการสอน E_1/E_2 เท่ากับ 83.38/80.33 เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 80/80 2) นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียน คิดเป็นร้อยละ 84.67 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) ระดับความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะร่วมกับเพลงประกอบการสอนอยู่ในระดับมากและมากที่สุด

สรุปผล: ผลการศึกษาพบว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะร่วมกับเพลงประกอบการสอนช่วยเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการผันวรรณยุกต์ของนักเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญ นักเรียนบรรลุเกณฑ์ที่ตั้งไว้ และมีความพึงพอใจในการเรียนในระดับสูง ซึ่งบ่งชี้ว่าการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะร่วมกับเพลงประกอบการสอนเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพในการเสริมสร้างทักษะการผันวรรณยุกต์และเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

คำสำคัญ: ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน; แบบฝึกทักษะ; เพลงประกอบการสอน; การผันวรรณยุกต์; ประสิทธิภาพ (80/80)

บทนำ

ภาษาไทยเป็นภาษาที่มีอรรถลักษณะที่น่าสนใจ ก็คือการเปลี่ยนระดับเสียงของคำ หรือที่เรียกกันว่าวรรณยุกต์ วรรณยุกต์เป็นลักษณะพิเศษของภาษาไทยที่เรียกอีกอย่างหนึ่งว่าเสียงดนตรี ซึ่งวรรณยุกต์ประกอบด้วยเสียง และรูป เสียงวรรณยุกต์ หมายถึง ระดับสูงต่ำของเสียงที่ปรากฏในคำแล้วทำให้คำมีความหมายแตกต่างกัน เสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยมี 5 เสียง ได้แก่ สามัญ เอก โท ตรี จัตวา รูปวรรณยุกต์มี 4 รูป ได้แก่ ไม้เอก (') ไม้โท (ˊ) ไม้ตรี (ˋ) ไม้จัตวา (ˋˋ) คำภาษาไทยทุกคำมีพื้นเสียงวรรณยุกต์อยู่แล้ว คือมีเสียงวรรณยุกต์โดยไม่ต้องมีรูปวรรณยุกต์ ปา มีเสียงสามัญ ผัก มีเสียงเอก ราก มีเสียงโท รัก มีเสียงตรี และ หา มีเสียงวรรณยุกต์จัตวา

ประสบการณ์การสอนภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมตอนต้น พบว่า เด็กนักเรียนยังใช้วรรณยุกต์ผิดกันเป็นจำนวนมาก ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะเรื่องวรรณยุกต์นั้น ยังต้องเชื่อมโยงความเข้าใจกับเนื้อหาภาษาไทยอื่นๆ ด้วย คือ ต้องรู้จักหมู่อักษรของพยัญชนะต้นก่อน (อักษรกลาง อักษรสูง อักษรต่ำ) เพราะแต่ละหมู่อักษรจะมีพื้นเสียงต่างกัน การรู้จักหมู่อักษรและแยกเสียงได้จะเป็นพื้นฐานสำคัญในการผันอักษรในขั้นต่อไป ต้องรู้จักลักษณะคำเป็น-คำตาย รวมทั้งรู้จักแยกเสียงสระ-สั้นสระยาวของคำที่เป็นคำตาย ทั้งต้องรู้ว่ารูปวรรณยุกต์ใดใช้กับหมู่อักษรใดได้ด้วยหากกระบวนการสอนของครูไม่ได้พานักเรียนฝึกฝนอ่านออกเสียงและเขียนซ้ำทวนที่มากพอ ก็นำไปสู่การได้ประสบการณ์ที่ไม่ครบถ้วนจนนำไปใช้ผิด ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยในภาพรวมจากสภาพปัญหาที่พบจึงมีนักวิชาการได้ศึกษาเกี่ยวกับการเรียนภาษาไทยดัง ศิวกันท์ ปทุมสูติ (2553:84) ได้วิเคราะห์ปัญหาการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น โดยมุ่งสาเหตุไปที่ตัวผู้สอนเป็นประการแรกว่า “ครูสอนผิดวิธี และผิดธรรมชาติภาษาไทย คือไม่ได้เน้นกระบวนการฝึก อ่านเขียนแบบ แจกลูก สะกดคำ ผันเสียง เหมือนอย่างครูโบราณ ที่เน้น การเปล่งเสียงแจกลูกกันอย่างจริงจัง รวมทั้งฝึกอ่านออกเสียง คัดลายมือและเขียนตามคำบอกกันอย่างเข้มข้น แต่ครูส่วนมากในห้วงเวลาที่ผ่านมา ต่างสะสมปัญหาด้วยการสอนแบบจำเป็นคำ จำเป็นพยัญชนะสระ ตัวสะกด ตามแนวทางของนักวิชาการรุ่นใหม่ ส่งผลให้เด็กไทยขาดและ ไร้รากฐานที่เป็นแม่แบบแห่งทักษะสำคัญ”

ความคิดเห็นดังกล่าว จะเห็นได้ว่า การปูพื้นฐานการอ่านให้ถูกต้องตามแบบวิธีที่สอดคล้องกับธรรมชาติของภาษาไทยเป็นสิ่งที่จำเป็นและสำคัญอย่างยิ่ง ผู้วิจัยเป็นครูสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชัยภูมิ เขต 1 โรงเรียนหนองหอยปิงบำเหน็จวิทยา และเป็นผู้สอนในระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น สังเกตว่าตั้งแต่เกิดสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (Covid 19) ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนักเรียนลดลง ในทุกด้านนักเรียนเกิดภาวะการถดถอยทางการเรียนรู้ (Learning loss) อย่างต่อเนื่อง วิเคราะห์จากผล การสอบ NT ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหนองหอยปิงบำเหน็จวิทยา (2566:2) แม้สถานการณ์โรคระบาดได้คลี่คลายไปในทางที่ดีขึ้น แต่ผลสัมฤทธิ์การเรียนยังไม่สูงขึ้น ส่งผลให้เมื่อนักเรียนเลื่อนชั้นขึ้นระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีพัฒนาการไม่ตรงตามช่วงวัยกล่าวคือ นักเรียนไม่สามารถอ่านสะกดคำได้ ผันเสียงวรรณยุกต์ผิดและทำให้ออกเสียงคำผิดเป็นจำนวนมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะครูใช้กระบวนการสอนผิดวิธีธรรมชาติของภาษาไทย ทำให้ปัญหาการอ่านการเขียนไม่คลี่คลายลง การผันวรรณยุกต์ก็เป็นหนึ่งในปัญหาหนึ่งที่สำคัญ จากการศึกษาเอกสารจากหนังสือ ตำรา และงานวิจัย พบว่า วิธีการที่แก้ปัญหาการผันวรรณยุกต์ที่สัมฤทธิ์ผลคือ การใช้แบบฝึกทักษะ

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ (2565:2) ได้จัดทำ "ชุดแบบฝึกซ่อมเสริมการอ่านและการเขียนภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 เพื่อแก้ปัญหาภาวะถดถอยทางการเรียนรู้ของผู้เรียน (Learning Loss)" ขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ครูใช้สำหรับซ่อมเสริมการอ่านและการเขียน

ภาษาไทยของนักเรียนที่มีปัญหาการอ่านและการเขียนภาษาไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาด้านความรู้ความเข้าใจ เรื่องพยัญชนะและสระในภาษาไทย คำผันวรรณยุกต์ เพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติ การสอนของครู

นอกจากรูปแบบการพัฒนาให้นักเรียนให้มีทักษะในการผันวรรณยุกต์โดยใช้แบบฝึกทักษะแล้ว ผู้วิจัยยังเห็นว่า ควรพัฒนาแบบฝึกให้สอดคล้องกับการศึกษาในยุคศตวรรษที่ 21 คือ มีการ บูรณาการเข้ากับเทคนิคต่าง ๆ ให้เข้ากับแนวทางของการจัดการเรียนรู้แบบเชิงรุก (Active Learning) ทั้งนี้เพื่อให้รูปแบบการสอนที่มีการบูรณาการและแปลกใหม่ มีความเหมาะสมกับพัฒนาการตามช่วงวัยของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น จากการทบทวนเอกสาร และวิธีการสอนที่น่าสนใจ ชัยวัฒน์ เหล่าสืบสกุลไทย (2549:16) อธิบายว่า “เพลงเป็นกิจกรรมที่ผู้จัดให้กับผู้เรียน ได้เรียนรู้จากเนื้อหา ทำนอง ซึ่งสะท้อนให้เห็นชีวิตและวัฒนธรรมในแง่มุมต่าง ๆ อีกทั้งยังแนะนำสั่งสอนในด้าน คุณธรรมอันเป็นแรงจูงใจให้ผู้รู้ใฝ่เรียนอีกด้วย นักเรียนจะได้ทั้งความรู้และความสนุกสนานควบคู่กันไป ” พบว่า การใช้เพลงประกอบการสอน จะช่วยกระตุ้นการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ อยากเรียนรู้ ทั้งเป็นการเรียนรู้ที่ ผู้เรียนทุกคนจะมีส่วนร่วม ได้ลงมือทำกิจกรรมต่างๆ ด้วยตนเอง นอกจากนี้ยังพบว่า เป็นวิธีการสอนที่เน้นผู้เรียน เป็นสำคัญ และยังเป็นวิธีการสอนที่จะดึงดูดความสนใจใฝ่เรียนรู้ได้เป็นอย่างดี สิริพัชร เจษฎาวิโรจน์ (2550:29-30) ได้กล่าวว่า “การใช้เพลงประกอบการสอน จะช่วยให้บทเรียนน่าสนใจ สนุกสนานเพลิดเพลิน ช่วยสร้างแรงจูงใจแก่นักเรียนในการเรียน ช่วยใหจดจำเนื้อหาและประทับใจความรู้สึกไว้นาน การใช้เพลงยัง ช่วยส่งเสริมพัฒนาการ ทุกด้านของเด็ก สร้างระเบียบวินัย ประสพการณ์ สร้างสัมพันธภาพที่ดี ระหว่างครูกับ นักเรียน” นับเป็นวิธีการสอนที่เหมาะสมกับสมกับวัยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นเนื่องจากการใช้เพลง ประกอบการสอนจะทำให้ผู้เรียนสนุกสนาน สามารถจดจำเนื้อหาในบทเรียนได้เป็นอย่างดีจากการทำกิจกรรมร้อง เพลงที่ใช้ประกอบในการสอน เรื่อง การผันวรรณยุกต์

นักวิชาการการศึกษาหลายท่านได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการใช้เพลงประกอบการสอน ดังนี้ ศลิษา เตรศุพ (2553:46 - 47) กล่าวว่า การใช้สื่อเพลงในการเรียนการสอนสามารถสืบย้อนไปได้ถึงอดีตที่มีการใช้ดนตรี ประกอบการถ่ายทอดบทกวีนิพนธ์และความรู้ในแขนงต่างๆ ด้วยท่วงทำนอง จังหวะและการร้องซ้ำเนื้อหาความรู้ เหล่านี้จึงถูกถ่ายทอดจากคนรุ่นหนึ่งไปสู่อีกรุ่นหนึ่งได้ และยังเป็นหลักฐานหนึ่งที่แสดงให้เห็นถึงการขยายขีด ความสามารถในการจำ(Hypermnesia / Hypermnesia) ที่มีเพลงเป็นตัวกระตุ้น เพลงจึงมีส่วนช่วยในการเพิ่ม ความจำให้กับผู้เรียนได้จริง เป็นการจุดประกายให้เกิดวิธีการสอนที่เป็น “ทางเลือก” ให้แก่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการ เรียนการสอน เพลงมีสถานะเป็นสื่อที่ใช้เสริมสร้างทักษะทางภาษาที่หลากหลายไม่ว่าจะเป็นทักษะการพูด ไวยากรณ์ หรือแม้แต่การเสริมสร้างแรงจูงใจให้กับผู้เรียน

จากเหตุผลที่กล่าวมาผู้วิจัยเห็นว่าการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะร่วมกับเพลงประกอบการสอนเป็น รูปแบบการสอนที่ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความร่วมมือ และกระตุ้นความสนใจใฝ่เรียนรู้ได้เป็นอย่างดีทั้งนี้การจัด กิจกรรมยังจะช่วยในด้านการมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกับผู้อื่นอีกด้วย ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาเรื่อง การศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการผันวรรณยุกต์ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนหนองหอยป่งบำเหน็จ วิทยา โดยใช้แบบฝึกทักษะการผันวรรณยุกต์ร่วมกับเพลงประกอบการสอน เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ นักเรียนให้สูงขึ้น ตลอดจนมีทักษะการอ่านและการเขียนที่ดีขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการผันวรรณยุกต์ร่วมกับเพลงประกอบการสอน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนหนองหอยปิงบำเหน็จวิทยา อำเภอนองบัวแดง จังหวัดชัยภูมิ ที่สร้างขึ้นตามเกณฑ์ 80/80

2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การผันวรรณยุกต์ สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะการผันวรรณยุกต์ร่วมกับเพลงประกอบการสอน

3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจในการเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะการผันวรรณยุกต์ร่วมกับเพลงประกอบการสอน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

การทบทวนวรรณกรรม

การเรียนการสอนภาษาไทย ระดับประถมศึกษา

กาญจนา นาคสกุล (2545:4) กล่าวว่า การเรียนการสอนภาษาไทยระดับ ชั้นประถมศึกษาที่สำคัญคือ การอ่านและการเขียนหนังสือไทย ระบบการเขียนหนังสือไทย เป็นระบบตัวหนังสือแทนเสียง ใช้ตัวพยัญชนะ ตัวสระ และเครื่องหมายวรรณยุกต์ ผสมกัน ตามอักขรวิธีเป็นพยางค์และคำ หากเด็กเรียนหลักการผสมอักษรมาถูกต้อง ตั้งแต่เริ่มเรียนอ่านเขียนแล้ว ก็จะออกเสียงคำภาษาไทยได้ถูกต้อง สะกดคำภาษาไทยได้ถูกต้อง เข้าใจ ความหมายของคำได้ถูกต้อง เมื่อเติบโตขึ้น ต้องเรียนวิชาความรู้อื่นๆ ก็จะสามารถใช้ภาษาไทยในการศึกษาความรู้ และแสดงความรู้ออกมาอย่างถูกต้อง การศึกษาภาษาไทยในชั้นประถมจึงต้องเน้นที่ความถูกต้องให้เด็กอ่านถูก เขียนถูก ใช้ถูกมาตั้งแต่เริ่มเห็นคำ จากแนวคิดดังกล่าวครูจึงเป็นส่วนสำคัญในการพัฒนาคุณภาพการศึกษาตามที่

กรมวิชาการ (2546:51-52) ได้กล่าวว่าในการจัดการเรียนรู้ตามแนวปฏิรูปครูเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญ ในการจัดการศึกษาให้ประสบผลสำเร็จด้วยดี เพราะการจัดการศึกษาที่ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญตามพระราชบัญญัติ การศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 นั้นกระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตนเองเต็ม ตามศักยภาพ ดังนั้น บทบาทของครูผู้สอนจะต้องปรับเปลี่ยนไป ดังนี้

1. วางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
2. จัดทำแผนการจัดกิจกรรมที่เน้นผู้เรียนสำคัญที่สุด เปิดโอกาสให้มีการแสดงออกและมีส่วนร่วม
3. จัดทำและพัฒนาสื่อการเรียนรู้ จัดแหล่งเรียนรู้
4. พัฒนานตนเองให้เป็นบุคคลที่ใฝ่รู้ทันเหตุการณ์
5. เป็นแบบอย่างที่ดี มีคุณธรรม ปฏิบัติดีต่อเพื่อนครูและนักเรียน
6. จัดสภาพแวดล้อมของห้องเรียนและสถานศึกษาให้เอื้อต่อการเรียน
7. ให้มีบรรยากาศดึงดูดความสนใจ ทำทนายให้ผู้เรียนอยากมีส่วนร่วม
8. จัดการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับสภาพจริงโดยประเมินจากการปฏิบัติ การสังเกต สัมภาษณ์ แฟ้มสะสมงาน
9. จัดทำวิจัยในชั้นเรียน เพื่อพัฒนาหลักสูตรและกระบวนการเรียนรู้
10. จัดทำข้อมูลผู้เรียนรู้เป็นรายบุคคล โดยมีการประสานบ้าน สถานศึกษา และชุมชน เพื่อการพัฒนาให้นักเรียนมีคุณภาพและลักษณะอันพึงประสงค์

บทบาทที่ครูพึงมีต่อนักเรียนนั้นเป็นด้านที่สำคัญที่สุด ครูจะต้องกระทำทุกวิถีทางที่จะให้นักเรียนได้เกิดการพัฒนาเจริญก้าวหน้าไปในทางที่ถูกต้องและดีงาม ดังนั้นการปฏิรูปครูจึงเป็นองค์ประกอบสำคัญในการพัฒนาระบบการศึกษา

ไตรยางศ์และการผันวรรณยุกต์

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2549:115) ได้กล่าวถึงความหมายของวรรณยุกต์ไว้ว่า หมายถึงเครื่องหมายกำกับเสียงของไทย มี 4 รูป ได้แก่ เอก โท ตรี และจัตวา เสียงวรรณยุกต์ของไทยมี 5 เสียง เสียงสามัญ เสียงเอก เสียงโท เสียงตรี และเสียงจัตวา และเสนีย์ วิลาวรรณ (2546:45) ได้กล่าวถึงความหมายการผันวรรณยุกต์ว่า หมายถึง การเปลี่ยนเสียงของคำให้สูงต่ำไปตามรูปวรรณยุกต์ที่กำกับอยู่ เนื่องจากคำในภาษาไทยมีเสียงใกล้เคียงกันมาก การผันอักษรจึงมีความจำเป็น เพราะความหมายของคำขึ้นอยู่กับวรรณยุกต์ที่ผันไปตามเสียงนั้น ๆ

กระทรวงศึกษาธิการ (2546:147-156) ให้แนวการจัดการเรียนการสอน เรื่องไตรยางศ์และการผันวรรณยุกต์ไว้ว่าการสอนผันเสียงวรรณยุกต์จะเริ่มสอนได้ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ไปจนถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 การสอนผันเสียงวรรณยุกต์ครูอาจใช้วิธีการตามแนวทางต่อไปนี้

1. ให้นักเรียนตระหนักถึงความสำคัญของเครื่องหมายวรรณยุกต์ที่ทำให้คำไทย มีระดับเสียงแตกต่างกัน และให้ความหมายของคำแตกต่างกัน โดยให้สังเกตและเปรียบเทียบคำดังตัวอย่างต่อไปนี้

กา	ก่า	ก้า
ขา	ข่า	ข้า
เสือ	เสื่อ	เสื่อ

ให้นักเรียนอ่านและเปรียบเทียบรูปร่างของคำ เสียงของคำ และความหมายของคำดังกล่าวข้างต้น เช่น

เสื่อ	หมายถึง	สัตว์ชนิดหนึ่ง
เสื่อ	หมายถึง	เครื่องสานชนิดหนึ่งใช้สำหรับปูนั่งและนอน
เสื่อ	หมายถึง	เครื่องสวมกายท่อนบน ฯลฯ

2. เมื่อนักเรียนเรียนการผันเสียงวรรณยุกต์ ควรให้รู้เรื่องรูปวรรณยุกต์และเสียงวรรณยุกต์ โดยเรียนรู้ควบคู่ไปกับการฝึกผันเสียงวรรณยุกต์

3. การฝึกผันเสียงวรรณยุกต์ควรดำเนินการสอนไปที่ละน้อยควบคู่กับการสอนคำใหม่ในบทเรียน โดยเริ่มจากอักษรกลางก่อน แล้วเพิ่มการผันอักษรสูง และผันอักษรต่ำตามลำดับ โดยเริ่มจากคำที่ไม่มีตัวสะกดก่อน

4. เมื่อนักเรียนผันเสียงวรรณยุกต์อักษรกลาง อักษรสูง ได้คล่องพอสมควรแล้วจึงให้ผันอักษรกลาง อักษรสูงคละกัน และต่อด้วยการผันคละกับอักษร

5. การสอนผันเสียงวรรณยุกต์อาจให้ผันได้ทั้งคำที่เป็นสระเสียงยาว สระเสียงสั้นสลับกัน เมื่อนักเรียนคุ้นเคยกับการผันสระเสียงยาวแล้ว อาจให้ผันสระเสียงสั้นควบคู่กันไปและฝึกทั้งคำที่ไม่มีตัวสะกดและคำที่มีตัวสะกด

6. เมื่อนักเรียนเข้าใจเรื่องการผันเสียงวรรณยุกต์แล้ว ควรเริ่มสอนเรื่องไตรยางศ์ (อักษร 3 หมู่) ได้แก่ อักษรกลาง อักษรสูง อักษรต่ำ

7. การสอนผันเสียงวรรณยุกต์ ควรสอนผันเสียงอักษรกลาง อักษรสูง อักษรต่ำ แล้วจึงสรุปให้นักเรียนเห็นความแตกต่างของการผันเสียงวรรณยุกต์ของกลุ่มคำดังกล่าว และให้จำแนกคำ 3 กลุ่มเป็นไตรยางศ์ โดยกำหนดวิธีการจำกลุ่มคำด้วยการแต่งเป็นข้อความที่มีความหมาย เช่น

7.1 อักษรกลาง อักษร 9 ตัว ก จ ฎ ฏ ด ต บ ป อ อาจให้จำเป็น
ข้อความว่า ไก่ จิก เด็ก ตาย เด็ก (ฎ) ตาย (ฏ) บน ปาก โอง เป็นต้น

7.2 อักษรสูง 11 ตัว ข ข ฌ ฐ ฒ ฝ ศ ษ ส ห อาจให้ท่องจำว่า
ไข่ ขวด ฉิ่ง ฤๅ ฐาน ฝั่ง ฝา ศาล ฤๅ เสือ หีบ

7.3 อักษรต่ำ 24 ตัว ครูอาจให้นักเรียนฝึกนำพยัญชนะไปแต่งเป็น
ข้อความที่ช่วยให้จดจำตัวพยัญชนะของกลุ่มอักษรได้ตามความเหมาะสม

8. อักษรต่ำจำแนกออกเป็นอักษรเดี่ยวและอักษรคู่ ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับการผันเสียงวรรณยุกต์ด้วย
ครูควรนำพยัญชนะที่เป็นอักษรคู่และอักษรเดี่ยว ไปแต่งเป็นคำหรือประโยคที่ทำให้ง่ายแก่การจำ เช่น อักษรเดี่ยว
10 ตัว อาจแต่งได้เป็น ู ใหญ่ นอน อยู่ ณ ริม วัด โม ฬี โลก การแต่งเช่นนี้ ถ้าให้นักเรียนแต่งเองจะทำให้นักเรียน
มีความสนใจฝึกทักษะการคิดและการจดจำ เห็นความสำคัญของเรื่องที่เรียน และเรียนอย่างสนุกสนาน

9. การผันเสียงอักษรสูงและอักษรต่ำ ผันได้ไม่ครบทั้ง 5 เสียง เหมือนการผันอักษรกลาง แต่ถ้านำอักษร
สูง และอักษรต่ำมาผันเสียงต่อกันจะช่วยให้ผันได้ครบทั้ง 5 เสียงครูควรแสดงตารางการผันเสียงอักษรสูงควบคู่กับ
อักษรต่ำคู่ (อักษรคู่) และใช้ “ห” ที่เป็นอักษรสูงนำมาช่วยผันควบคู่กับอักษรต่ำเดี่ยว (อักษรเดี่ยว) จะช่วยให้ผันได้
ครบทั้ง 5 เสียงครูควรเน้นให้นักเรียนสังเกตคำบางคำที่มีรูปวรรณยุกต์กับเสียงวรรณยุกต์ไม่ตรงกัน เช่น คำว่า คำ
เป็นคำที่มีรูปวรรณยุกต์เอก แต่เสียงวรรณยุกต์เป็นเสียงโท หรือคำว่า คำ รูปวรรณยุกต์โท แต่เสียงวรรณยุกต์เป็น
เสียงตรี เป็นต้น

10. เมื่อนักเรียนเรียนรู้เรื่องอักษรคู่ อักษรเดี่ยวแล้ว ควรให้นักเรียนฝึกผันเสียงวรรณยุกต์ โดยใช้ตาราง
การผันเสียงวรรณยุกต์ เป็นสื่อประกอบการสอน

แบบฝึกทักษะ

จากแนวคิดทฤษฎีดังกล่าวผู้วิจัยได้สร้างและพัฒนาแบบฝึกทักษะขึ้นเพื่อพัฒนาทักษะการอ่าน การผัน
วรรณยุกต์ในวิชาภาษาไทย พรรณี ชูทัยเจนจิต (2557:47) ได้กล่าวถึงความหมายของแบบฝึกหัดหรือ แบบฝึก
ทักษะไว้ว่า เป็นสื่อการเรียนการสอนที่ใช้สำหรับให้ผู้เรียนฝึกความชำนาญในทักษะจนเกิดความคล่องแคล่วใน
เรื่องที่ฝึกและสามารถนำทักษะไปใช้ในการแก้ปัญหาได้ จากคำกล่าวข้างต้นผู้วิจัยได้นำวิธีการสอนโดยใช้เพลง
ประกอบการสอนมาใช้ร่วมกับแบบฝึกทักษะเพื่อให้การเรียนการสอนแต่ละครั้งไม่น่าเบื่อหน่ายนักเรียนเกิดความ
สนใจ มีความสนุกสนาน สร้างบรรยากาศที่ดีในการเรียนดังที่ ณรงค์ กาญจนะ (2552:78) ได้กล่าวว่า วัตถุประสงค์
ของการใช้เพลงในการสอนมีประการที่สำคัญ ได้แก่

1. เพื่อสร้างบรรยากาศที่สนุกสนานไม่เครียดและเอื้อต่อการเรียนรู้
2. เพื่อให้นักเรียนได้พัฒนาทั้งร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา
3. เพื่อสอดแทรกคุณธรรมจริยธรรมและคุณลักษณะที่พึงประสงค์ผ่านทางเนื้อร้องและความหมายของ
เพลง
4. เพื่อช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์

เพลงประกอบการสอน

สิริพัชร เจษฎาวิโรจน์ (2550:29-30) ได้กล่าวว่า การใช้เพลงประกอบการสอนจะช่วยทำให้บทเรียน
น่าสนใจ สนุกสนานเพลิดเพลิน ช่วยสร้างแรงจูงใจแก่นักเรียนในการเรียน ช่วยให้เกิดความเข้าใจและประทับใจความ

รู้สึกไว้นาน การใช้เพลงยังช่วยส่งเสริมพัฒนาการทุกด้านของเด็ก สร้างระเบียบวินัย ประสพการณ์ สร้างสัมพันธภาพที่ระหว่างครูกับนักเรียน

จากแนวคิดทฤษฎีดังกล่าว การจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะร่วมกับเพลงประกอบการสอนจึงเป็นแนวทางที่เหมาะสมสำหรับการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านของนักเรียน เรื่องการผันวรรณยุกต์ โดยแบบฝึกทักษะจะสามารถส่งเสริมให้นักเรียนคิดอย่างเป็นระบบ สามารถวิเคราะห์บทเรียนจากความรู้ของตนเองได้อย่างแท้จริง และการใช้เพลงประกอบการสอนจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสุขสนุกสนานในการเรียน เพลงจะช่วยกระตุ้นความสนใจ สร้างหลักการจำในบทเรียน ทำให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาได้เร็วมากยิ่งขึ้น โดยคาดหวังอย่างยิ่งว่าการใช้แบบฝึกทักษะร่วมกับเพลงประกอบการสอนจะช่วยพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องการผันวรรณยุกต์ ได้เป็นอย่างดี

กรอบแนวคิดการวิจัย

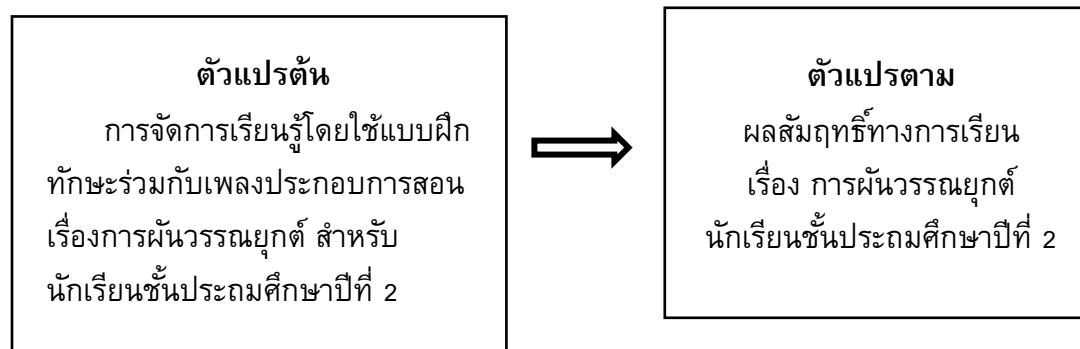
การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้สร้างแบบฝึกทักษะ เรื่องการผันวรรณยุกต์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 การสร้างแบบฝึกทักษะให้มีประสิทธิภาพอาศัยหลักจิตวิทยาในการเรียนรู้ และทฤษฎีที่เป็นแนวคิดพื้นฐานของธอร์นดิก ซึ่งเป็นการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนองของผู้เรียนในแต่ละชั้นอย่างต่อเนื่องโดยอาศัยกฎการเรียนรู้ 3 ข้อ ทิศนา ขัมมณี (2548:51) เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบฝึกทักษะ คือ

1. กฎแห่งความพร้อม กฎนี้กล่าวถึงสภาพความพร้อมของผู้เรียนทั้งด้านร่างกายและจิตใจ ถ้าร่างกายเกิดความพร้อมแล้วได้กระทำย่อมเกิดความพึงพอใจแต่ถ้าไม่พร้อมที่จะทำแล้วถูกบังคับให้กระทำจะทำให้เกิดความไม่พึงพอใจ

2. กฎแห่งการฝึกหัด กฎนี้กล่าวถึงความมั่นคงของความเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนองที่ถูกต้อง โดยการฝึกหัดกระทำซ้ำบ่อยๆ ย่อมทำให้เกิดการเรียนรู้ได้นานและคงทนถาวร

3. กฎแห่งผลที่พอใจ กฎนี้กล่าวถึงผลที่ได้รับเมื่อแสดงพฤติกรรมการเรียนรู้แล้วถ้าได้รับผลที่พึงพอใจย่อมจะเรียนรู้ต่อไป ถ้าได้รับผลที่ไม่พึงพอใจย่อมไม่อยากจะเรียนรู้หรือเกิดความเบื่อหน่าย

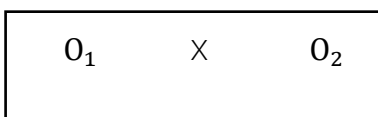
ดังนั้นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะร่วมกับเพลงประกอบการสอน เรื่องการผันวรรณยุกต์ เป็นเครื่องมือที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้น ซึ่งสามารถสรุปเป็นกรอบแนวคิดการวิจัยได้ดังนี้

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

ระเบียบวิธีการวิจัย

การศึกษานี้เป็นการวิจัยแบบทดลอง ซึ่งมีแผนแบบการวิจัยแบบกลุ่มเดียวมีการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง (One group pretest-posttest design) ไพศาล วรรค (2559:142) นักเรียนจะเรียนผ่านแบบฝึกทักษะร่วมกับเพลงประกอบการสอน และทดสอบหลังเรียน เพื่อนำผลการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนมาทดสอบความแตกต่าง ดังภาพ 2

เมื่อกำหนดให้

O₁ หมายถึง ทดสอบก่อนเรียน (Pre-test)

X หมายถึง การจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะร่วมกับเพลงประกอบการสอน เรื่องการผันวรรณยุกต์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

O₂ หมายถึง ทดสอบหลังเรียน (Post-test)

ประชากร

ประชากรเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ศูนย์พัฒนาการศึกษาถ้ำวัวแดง อำเภอนองบัวแดง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชัยภูมิเขต 1 ปีการศึกษา 2567 ภาคเรียนที่ 2 จำนวน 98 คน

กลุ่มตัวอย่าง

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะร่วมกับเพลงประกอบการสอน เรื่องการผันวรรณยุกต์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ศูนย์พัฒนาคุณภาพการศึกษาถ้ำวัวแดง จำนวน 39 คน โดยแยกการหาประสิทธิภาพเป็น 3 ขั้นตอน

ชั้นรายบุคคล จำนวน 3 คน

ชั้นกลุ่มเล็ก จำนวน 6 คน

ชั้นภาคสนาม จำนวน 30 คน

2. กลุ่มที่เรียนโดยแบบฝึกทักษะร่วมกับเพลงประกอบการสอน เรื่องการผันวรรณยุกต์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนหนองหอยปิงบำเหน็จวิทยา ศูนย์พัฒนาคุณภาพการศึกษาถ้ำวัวแดง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชัยภูมิเขต 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 ได้มาโดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster or area random sampling) จำนวน 20 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. แผนการจัดการเรียนรู้เรื่อง การผันวรรณยุกต์ จำนวน 6 แผน เวลา 12 ชั่วโมง
2. แบบฝึกทักษะการผันวรรณยุกต์ จำนวน 6 เล่ม
3. เพลงประกอบการสอน จำนวน 6 เพลง
4. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบทดสอบการอ่าน จำนวน 30 ข้อ
5. แบบทดสอบวัดความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะร่วมกับเพลงประกอบการสอน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยทำการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่กำลังศึกษาภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 โดยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบก่อนเรียน ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ เรื่องการผันวรรณยุกต์ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นจำนวน 30 ข้อ เป็นการทดสอบก่อนที่จะดำเนินการทดลอง เพื่อศึกษาพื้นฐานความรู้เดิมของนักเรียนและเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลไว้เปรียบเทียบกับข้อมูลการทดสอบหลังเรียนต่อไป

2. ผู้วิจัยดำเนินการชี้แจงให้ผู้เรียนทราบเกี่ยวกับกระบวนการจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีการสอนของการใช้แบบฝึกทักษะร่วมกับเพลงประกอบการสอน เรื่องการผันวรรณยุกต์ เพื่อให้ผู้เรียนมีความเข้าใจวัตถุประสงค์ของการเรียน

3. ผู้วิจัยดำเนินการทดลอง จัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ตามแผนการจัดการเรียนรู้ ประกอบด้วย 6 แผน การจัดการเรียนรู้ เวลา 12 ชั่วโมง

4. ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบหลังเรียน โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ เรื่องการผันวรรณยุกต์ที่ผู้วิจัยได้เลือกคำจากบัญชีคำศัพท์พื้นฐานชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 30 คำ นำคะแนน ที่ได้มาทำการวิเคราะห์ โดยการเปรียบเทียบความสามารถในการผันวรรณยุกต์ของนักเรียนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์สถิติที่ใช้ในการหาค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะร่วมกับเพลงประกอบการสอนโดยคำนวณค่า E_1/E_2

2. วิเคราะห์ข้อมูลผลการทดสอบวัดความสามารถก่อนและหลังเรียนของกลุ่มทดลอง โดยใช้ค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation)

3. วิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทั้งก่อนเรียนและหลังเรียนของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สถิติ (t-test)

4. วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนเรื่องการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะร่วมกับเพลงประกอบการสอน

ผลการวิจัย

จากการศึกษาการพัฒนาความสามารถการผันวรรณยุกต์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้แบบฝึกทักษะร่วมกับเพลงประกอบการสอน สามารถนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 3 ตอน โดยมีรายละเอียดตามลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 ประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการผันวรรณยุกต์ร่วมกับเพลงประกอบการสอน สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่สร้างขึ้นตามเกณฑ์ 80/80

ตาราง 1 ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะร่วมกับเพลงประกอบการสอน เรื่องการผันวรรณยุกต์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ขั้นตอนการทดสอบ	จำนวน (n)	ประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะร่วมกับเพลงประกอบการสอน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2	
		(E ₁)	(E ₂)
รายบุคคล	3	77.22	75.57
กลุ่มเล็ก	6	80	78.90

ขั้นตอนการทดสอบ	จำนวน (n)	ประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะร่วมกับเพลงประกอบการสอน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2	
		(E ₁)	(E ₂)
ภาคสนาม	30	83.38	80.33

จากตาราง 1 พบว่า ประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะร่วมกับเพลงประกอบการสอน เรื่อง การผันวรรณยุกต์ สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ได้ค่าประสิทธิภาพ E_1/E_2 ในขั้นตอนทดสอบรายบุคคลเท่ากับ 77.22/75.57 ขั้นทดสอบกลุ่มเล็กเท่ากับ 80/78.90 และขั้นทดสอบภาคสนาม ได้ค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 83.38/80.33 เป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 80/80

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การผันวรรณยุกต์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะร่วมกับเพลงประกอบการสอน

ตาราง 2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องการผันวรรณยุกต์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการผันวรรณยุกต์ร่วมกับเพลงประกอบการสอน

คะแนน	จำนวนนักเรียน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	t	p
หลังเรียน	20	25.40	4.31	16.41	.000*
ก่อนเรียน	20	16.55	2.44		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($p < .05$)

จากตาราง 2 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะร่วมกับเพลงประกอบการสอนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้

ตอนที่ 3 ผลความพึงพอใจในการเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะการผันวรรณยุกต์ร่วมกับเพลงประกอบการสอน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

หลังจากที่นักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ได้เรียนด้วยแบบฝึกทักษะการผันวรรณยุกต์ร่วมกับเพลงประกอบการสอน เรื่องการผันวรรณยุกต์แล้ว นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นที่มีต่อแบบฝึกทักษะการผันวรรณยุกต์ร่วมกับเพลงประกอบการสอน ด้วยการทำแบบทดสอบความพึงพอใจมีเกณฑ์การแปลผลดังนี้

ค่าเฉลี่ย	ระดับความพึงพอใจ
4.51 – 5.00	มากที่สุด
3.51 – 4.50	มาก
2.51 – 3.50	ปานกลาง
1.51 – 2.50	น้อย
1.00 – 1.50	น้อยที่สุด

ได้ผลสรุปความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะการผันวรรณยุกต์ร่วมกับเพลงประกอบการสอนด้วยการทำแบบทดสอบความพึงพอใจ ดังตาราง 3

ตาราง 3 ผลคะแนนและค่าเฉลี่ยความพึงพอใจในการเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะการผันวรรณยุกต์ร่วมกับเพลงประกอบการสอน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ตัวชี้วัดความพึงพอใจ	($\bar{x}$)	(S.D.)	ระดับความพึงพอใจ
1. ครูชี้แจงกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะร่วมกับเพลงประกอบการสอนให้นักเรียนเข้าใจอย่างชัดเจน	4.90	.31	มากที่สุด
2. ครูจัดแบ่งกลุ่มนักเรียนโดยความสามารถและเพศอย่างเหมาะสม	5.00	.00	มากที่สุด
3. ครูให้คำปรึกษา แนะนำ ดูแลนักเรียนในการจัดการเรียนรู้อย่างทั่วถึง	4.75	.44	มากที่สุด
4. ครูส่งเสริมให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้	4.85	.36	มากที่สุด
5. ครูเสริมแรงโดยการให้รางวัลแก่กลุ่มที่ทำกิจกรรมสำเร็จสูงสุด	4.25	.44	มาก
6. ความยากง่ายของเนื้อหาเหมาะสมกับความสามารถของนักเรียน	4.80	.41	มากที่สุด
7. เนื้อหา ภาษาที่ใช้ มีรูปแบบตรงกับความสนใจ และความต้องการของนักเรียน	5.00	.00	มากที่สุด
8. เนื้อหาเรียงลำดับจากง่ายไปสู่ยาก	4.90	.31	มากที่สุด
9. การจัดเนื้อหาเหมาะสมกับเวลาเรียน	5.00	.00	มากที่สุด
10. นักเรียนใช้สื่อการเรียนรู้ร่วมกัน	4.50	.51	มากที่สุด
11. นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมร่วมกัน	5.00	.00	มากที่สุด
12. นักเรียนได้อธิบายความรู้ให้สมาชิกในกลุ่มฟัง	4.35	.49	มาก
13. นักเรียนมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน	4.85	.36	มากที่สุด
14. นักเรียนได้ฝึกทักษะการสื่อสารระหว่างสมาชิกในกลุ่ม เช่น การเป็นผู้นำ การตัดสินใจ การแก้ปัญหา	4.40	.60	มาก
15. นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมเป็นไปตามลำดับขั้นตอน	4.90	.31	มากที่สุด
16. มีการประเมินผลการเรียนของนักเรียนรายบุคคลและรายกลุ่ม	5.00	.00	มากที่สุด
17. มีการประเมินผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้	5.00	.00	มากที่สุด

ตัวชี้วัดความพึงพอใจ	($\bar{x}$)	(S.D.)	ระดับความพึงพอใจ
18. มีการประเมินพฤติกรรมการทำงานร่วมกันของนักเรียน	5.00	.00	มากที่สุด
19. นักเรียนทราบผลการเรียนรู้ของตนเองและของกลุ่ม	5.00	.00	มากที่สุด
20. การประเมินผลครอบคลุมเนื้อหาที่เรียน	5.00	.00	มากที่สุด
เฉลี่ย	4.82	.06	มากที่สุด

จากตาราง 3 พบว่า ระดับความพึงพอใจในการเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะการผันวรรณยุกต์ร่วมกับเพลงประกอบการสอน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 อยู่ในระดับความพึงพอใจมากที่สุดโดยมีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจ ($\bar{X}$ = 4.82, S.D. = .06) และมี 17 ตัวชี้วัด ระดับความพึงพอใจมาก 3 ตัวชี้วัด

อภิปรายผล

จากผลการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาไทย โดยใช้แบบฝึกทักษะร่วมกับเพลงประกอบการสอน เรื่องการผันวรรณยุกต์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ผู้วิจัยอภิปรายผล ดังนี้

1. ประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะร่วมกับเพลงประกอบการสอน เรื่อง การผันวรรณยุกต์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพ $E_1/E_2 = 83.38/80.33$ การทดสอบประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะร่วมกับเพลงประกอบการสอน เรื่องการผันวรรณยุกต์ เป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ 80/80 แสดงให้เห็นว่าแบบฝึกทักษะร่วมกับเพลงประกอบการสอนที่สร้างและพัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพเหมาะสมในการนำไปใช้ประกอบการจัดการเรียนการสอน สามารถใช้พัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนได้แบบฝึกทักษะร่วมกับเพลงประกอบการสอนที่พัฒนาและสร้างขึ้นมานั้นได้มีการจัดลำดับเนื้อหาให้ง่ายต่อการจดจำ และจัดกิจกรรมการเรียนรู้ชวนให้น่าติดตาม

2. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะร่วมกับเพลงประกอบการสอน เรื่อง การผันวรรณยุกต์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและ หลังเรียนพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนก่อนเรียนคิดเป็น ร้อยละ 55.17 หลังเรียนคิดเป็นร้อยละ 84.67 เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจากการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะร่วมกับเพลงประกอบการสอนที่ผู้วิจัยได้สร้างและพัฒนาขึ้นมาทั้ง 6 เพลงนั้น แต่ละเพลงมีหลักการจำที่ง่ายต่อการเรียนรู้มีกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วม ซึ่งจะส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียน ทำให้เกิดความรู้ ความจำได้อย่างรวดเร็วและแม่นยำ มีการสนทนา แลกเปลี่ยนประสบการณ์ ทำให้ผู้เรียนได้รับความรู้และข้อคิดเห็นที่หลากหลาย รวมทั้งเมื่อจบบทเรียนในแต่ละหน่วยแล้ว ผู้เรียนได้ทำใบงานหลังเรียนทุกครั้งหลังกระบวนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งเป็นการทบทวนเนื้อหาที่เรียนในช่วง เป็นการวัดผลว่าผู้เรียนมีพัฒนาการมากน้อยเพียงใด เพื่อให้สามารถประเมินผลและปรับปรุงแก้ไขกระบวนการจัดการเรียนรู้ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

3. ความพึงพอใจของนักเรียนในการเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะการผันวรรณยุกต์ร่วมกับเพลงประกอบการสอน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 อยู่ในระดับมากที่สุดและระดับมาก ($\bar{X}$ = 4.82, S.D. = .06) โดยความพึง

พอใจของนักเรียนต่อแบบฝึกทักษะร่วมกับเพลงประกอบการสอน เนื่องจากในด้านการจัดการเรียน การสอน ผู้สอนมีการแจ้งจุดประสงค์ที่ชัดเจนให้ผู้เรียนเข้าใจก่อนการจัดกิจกรรม มีการนำเข้าสู่บทเรียนที่น่าสนใจและทำให้ผู้เรียนอยากติดตาม แบบฝึกทักษะมีความน่าสนใจมีภาพประกอบที่สวยงามช่วยเสริมความเข้าใจของผู้เรียน ต่อเนื้อหาได้มากขึ้น ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมที่สนุกสนานร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียน และได้ร้องเพลงที่เกี่ยวกับบทเรียน ทำให้สามารถเข้าใจหลักการจำง่าย ๆ สามารถนำความรู้ที่ได้ไปทำแบบฝึกหัดและแบบทดสอบให้มีผลสัมฤทธิ์เพิ่มขึ้น นักเรียนสามารถร่วมกิจกรรมตามความสามารถของตัวเอง มีสื่อการสอนที่น่าสนใจ มีการวัดและประเมินผลที่สอดคล้องกับเนื้อหา มีการอธิบายและทำความเข้าใจอย่างชัดเจน ข้อสอบที่มีเนื้อหาเข้าใจง่าย ส่งผลให้ระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับมากและมากที่สุด

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำวิจัยไปใช้ประโยชน์

1.1 ควรศึกษาคำชี้แจงในการใช้แบบฝึกทักษะร่วมกับเพลงประกอบการสอนและคู่มือการใช้ให้เข้าใจก่อนนำไปใช้

1.2 ควรวิเคราะห์ปัญหาความต้องการของผู้เรียนก่อนการใช้แบบฝึกทักษะร่วมกับเพลงประกอบการสอน การจัดการเรียนการสอนจึงควรมีความยืดหยุ่นในการดำเนินกิจกรรม เพื่อลดความกดดันของผู้เรียน และเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนได้พัฒนาศักยภาพของตนเองได้อย่างเต็มที่

1.3 ควรมีการจัดเตรียมความพร้อมในด้านเอกสาร วัสดุ อุปกรณ์ สื่อการสอนให้เรียบร้อย และเพียงพอ กับจำนวนนักเรียน

2. ข้อเสนอแนะสำหรับวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการนำแบบฝึกทักษะร่วมกับเพลงประกอบการสอน ไปพัฒนาความหลากหลายด้านเนื้อหาให้มากขึ้น เพื่อที่จะสามารถใช้กับผู้เรียนในระดับอื่น ๆ ได้

2.2 ควรทำวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้โดยใช้เพลงประกอบการสอน เปรียบเทียบกับการจัดการเรียนรู้แบบอื่น เช่น ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ หนังสืออ่านเพิ่มเติม และบทเรียนสำเร็จรูป

เอกสารอ้างอิง

กรมวิชาการ. (2546). *คู่มือหลักสูตร กศน.* กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2546). *การจัดสาระการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544.* กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.

กาญจนา นาคสกุล. (2545). *การสอนภาษาไทย.* กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.

ชัยวัฒน์ เหล่าสืบสกุลไทย. (2549). *เพลงเพื่อการสอนและการจัดกิจกรรมนันทนาการ (พิมพ์ครั้งที่ 3).* กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ณรงค์ กาญจนะ. (2552). *เทคนิคและทักษะการสอนเบื้องต้น.* กรุงเทพฯ: จรัสสินทวงศ์การพิมพ์.

ทิตนา แคมมณี. (2548). *รูปแบบการเรียนการสอนทางเลือกที่หลากหลาย (พิมพ์ครั้งที่ 3).* กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พรณี ชูทัยเจนจิต. (2557). *จิตวิทยาการเรียนการสอน.* กรุงเทพฯ: บพิธการพิมพ์.

- ไพศาล วรคำ. (2559). *การวิจัยทางการศึกษา* (พิมพ์ครั้งที่ 8). มหาสารคาม: ตักศิลาการพิมพ์.
- โรงเรียนหนองหอยปิงบำเหน็จวิทยา. (2566). *ผลการสอบ NT ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2566*. ชัยภูมิ: โรงเรียนหนองหอยปิงบำเหน็จวิทยา.
- วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. (2549). *นวัตกรรมเพื่อการเรียนรู้*. มหาสารคาม: ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ศลิษา เตรศุพ. (2553). *ประสิทธิผลของเกมและเพลงช่วยสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษเบื้องต้น 1. คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์*.
- ศิวกันท์ ปทุมสูติ. (2553). *เด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ แก้ง่ายนิดเดียว* (พิมพ์ครั้งที่ 11). กรุงเทพฯ: นวสานส์การพิมพ์.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ. (2565). *ชุดแบบฝึกซ่อมเสริมการอ่านและการเขียนภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3*. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- สิริพัชร เกษภาวิโรจน์. (2550). *การจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการ*. กรุงเทพฯ: บั๊ค พอยท์.
- เสนีย์ วิลาวรรณ. (2546). *ความหมายของการผันวรรณยุกต์*. เอกสารประกอบการสอนรายวิชาภาษาไทย. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.